

”Στιγμές Κωνσταντινούπολης”

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το ενδιαφέρον των νέων εξ Ελλάδος για την Πόλη και τις συγκινήσεις που προσφέρει οι γωνιές της συνεχίζει αμείωτο. Ενδεικτική είναι η περίπτωση της Ελισσάβετ Χαρταβέλλα, μιας νέας ποιήτριας από τη Θεσσαλονίκη που με αφορμή τις επισκέψεις της στην Πόλη, τής αφιέρωσε ένα ποίημα.

Πόλη

“Και κάθε που θα σέρνεις όμορφες μνήμες

στην σκέψη

χαμογέλα μου

να μη χρεωθώ αυριανά τραύματα...”

Τη νοσταλγία κοινώνησα

και κάρφωσα πόδια και βλέμμα στο Βόσπορο καταμεσής

να σ’ ερμηνεύω

να ξαγρυπνώ πάνω σε ‘κείνα τα λόγια

που κεντούσαν -ανά τους αιώνες- άλλοι για ‘σένα

καθώς εσύ

αγαπημένη

τη σιωπή σου συνταίριαξες

με λέξεις.

**“Ὡ πόλις, πόλις, πόλεων πασῶν ὀφθαλμέ, ἄκουσμα παγκόσμιον,
θέαμα ὑπερκόσμιον...”**

Κυμάτιζες σε ηλιόφωτους ουρανούς

και ξέμεινα

ψηλαφώντας το σώμα σου

αργά

να αφουγκράζομαι τη ζεστασιά της φωνής σου

που αντηχούσε πίσω από συγκινήσεις της στιγμής·

να σου χαρίζω

δάκρυα

μήπως και σταλάξεις αλήθεια στην ψυχή.

***“...ἐκκλησιῶν γαλουχέ, πίστεως ἀρχηγέ, ὀρθοδοξίας
ποδηγέ, λόγων μέλημα, καλοῦ παντὸς ἐνδιαίτημα.”***

Ευωδιάζε το παρελθόν

Αγιά Σοφιά και Μπαλουκλί, ως τη Βλαχέρνα λιβάνι και μύρο

“μυρίζω...

μυρίζω σε...”

Κι ύστερα γλιστρώντας στα τείχη, Πατριαρχείο να φτάνω

με κεράκια και ψαλμωδίες να χαρμολυπεί η ψυχή

“θυμάμαι...

θυμάμαι σε...”

Να ανασαίνω στον πύργο του Γαλατά

την απεραντοσύνη σου

“κρατώ...

κρατώ σε...”

Και όλη η αναζήτηση

να μετουσιώνει το κάθε ενθάδε σου

στο επέκεινα...

“Κι όπως θα απλώνεσαι

με γενναιοδωρία

τα βλέφαρα κλείνω

ανασαίνοντας την πλησμονή

στο αναπάντεχο

των βυζαντινών μου στιγμών..."

[Τα αποσπάσματα με έντονη γραφή είναι παρμένα από το έργο του Νικήτα Χωνιάτη, Χρονική Διήγησις, J.-L.van Dieten, Βερολίνο - Ν. Υόρκη 1975 (CFHB 11/1), σ.576]

Ελισσάβετ Χαρταβέλλα

Η Ελισσάβετ Χαρταβέλλα γεννήθηκε το 1990 στη Θεσσαλονίκη και είναι απόφοιτη του τμήματος Φιλολογίας με ειδίκευση στη Μεσαιωνική και Νέα Ελληνική Φιλολογία.

Από μικρή ηλικία ξεκίνησε να καταγράφει οτιδήποτε διάβαζε, άκουγε, αισθανόταν. Εν ολίγοις ό,τι την συν-κινούσε. Στην πορεία, επηρεασμένη προφανώς και από τις σπουδές της αυτό εξελίχτηκε και τεχνικά. Πάντοτε όμως την ποίηση την αισθατόταν μέσα στην καθημερινότητά της, ως μια εσωτερική ανάγκη έκφρασης και αποκωδικοποίησης τόσο των πραγμάτων και των καταστάσεων, όσο και της ίδιας της, της ψυχής.

Το ποίημα αποτελεί κομμάτι μιας αναζήτησης, που όπως λέει και η ίδια," συγκρατώντας την ομορφιά του παρελθόντος μετουσιώνει το κάθε ενθάδε στο επέκεινα". "